

[Frode Jakobsen.]

ikke erkender, at dér, hvor jura står over for politik, er det juraen, som kommer til at vinde. Hvordan kan nogen bilde sig ind, at hvis alle de andre i Europa ønsker at gå én vej, så kan Danmark sidde og forhindre det? Det ville ikke engang være rimeligt.

Skiftevis møder man forargelse over, at man ikke ønsker, at Europa skal tale med én stemme, og skiftevis — undertiden fra de samme folk — hører man, at det er naivt at tro på, at Europa kan komme til at tale med én stemme. Jeg tror, at det bliver svært det med én stemme, men jeg tror på en fælles udenrigspolitik, hvor de små lande bliver klemte. Man siger, at det nok ikke vil være væsentlig forskelligt fra det, som vi har oplevet inden for NATO. Til det vil jeg sige for det første, at jeg tror, vi vil blive kørt i helt anderledes stramme tøjler. Det er en helt anderledes ambitiøs koordinering, der her forlanges. Og for det andet: i NATO har vi taget minusserne med, fordi vi mente, at plusserne vejede mere, men minusserne har også været der. Der er ingen, der skal komme og fortælle mig, at når vi var så lang tid om at finde vore ben i f. eks. Vietnamspørgsmålet, så havde det ikke noget med NATO at gøre. Og lige så lidt, når jeg tænker på, hvad jeg har oplevet i FN, når det store flertal fordømte Portugal for dets kolonipolitik og vi så trods alle vore store ord måtte svare: Danmark stemmer ikke.

Jeg har mødt disse lande i Europarådet og i FN; jeg ved, at der er ingen af dem, der er enig med os i vor Vietnampolitik, jeg ved, at der er ingen af dem, der er enig med os i vor Sydafrikapolitik, jeg ved, at der er ingen af dem, der er enig med os i, så vidt vi er gået i vor kritik af Portugal, og jeg ved, at der er få af dem, der er enige med os i vor Grækenlandspolitik.

For øvrigt NATO selv. Der er blevet lagt vægt på, at nu kunne vi sige op med 1 års varsel. Det er et illusionsnummer at sige, at vi kan sige op med 1 års varsel og så træde ind i EF. Sverige har opgivet at være med i EF, fordi det ikke vil være med i NATO. Skulle man så tro, at et medlem af EF skulle kunne udtræde af NATO, når det passede det? Hvad blev der så tilbage af koordineringen?

Der er nogle mærkværdige fortidige ar-

gumenter, der dukker op i denne debat. Det er også i dag blevet fremført fra hr. Hilmar Baunsgaards side: hvilken lykke det er, at der ingen fare er for krig imellem Frankrig og Tyskland. Det var et godt argument for os i Europabevægelsen i 1950'erne, men medmindre man tror, at et dansk nej til EF forøger faren for krig mellem Tyskland og Frankrig, er det ikke et argument i dag.

Siden 1950'erne er der kommet et globalt perspektiv, og når vi taler om, at vi må ind i det større marked, er der grund til at rejse det spørgsmål: er det ikke et mindre marked, vi vil ind i og låse os fast i? De 8, eller hvor mange det bliver, er dog trods alt mindre end verden minus de 8. Og når nogle kan få sig til at påberåbe sig internationalisme, vil jeg sige det med så stærke ord som, at det er falskmøntneri med ord at kalde det internationalisme, om de 10 rigeste lande i verden, så at sige, slutter sig sammen for at bevare deres dominans.

Også for mig er det en svær afgørelse. Jeg prøver en objektiv overvejelse, men når statens magt sættes ind med en massiv propaganda imod individets selvtenkning, så må det kalde på oprørsånd hos alle, der har en smule oprørsånd i sig. Og når bankerne sætter ind med deres pengemidler for at få folk til at stemme, så må det skabe mistænksomhed hos dem, der lever af at sælge deres arbejdskraft.

Mit parti har opstillet sine betingelser. Markedsministeren har forhandlet om dem i Bruxelles. Jeg mener, det er en grel ønsketænkning, som ligger bag markedsministerens referat. Markedsministeren har præciseret vort standpunkt. Der har ikke været nogen protest, altså er det blevet accepteret. Nu har vi alle sammen haft lejlighed til at læse det officielle svar, og jeg mener, at en mere objektiv gengivelse er det at sige, at det var punkt for punkt en afvisning. Jeg skal ikke gentage det, andre har taget sig af det. Jeg mener, at det er et fremskridt, hvis det er rigtigt, at man først nu i Bruxelles virkelig har forstået, hvad vi mente. Men det kan kun bruges til én ting: til at sige, at vi har sagt fra, altså til at retfærdiggøre en dansk udtræden på et senere tidspunkt, når man vil gå videre. Men det ville blive på et tidspunkt, hvor vi er i den grad involverede, at vi ville knække halsen ved det økonomisk.